

čivanje. Znajte da je Tajništvo za ujedinjenje kršćana spremilo shemu o ovoj temi da je predloži koncilu.

Onome koji bi na ovo htio prigovoriti da zabluda nema prava opstojati, dovoljno je odgovoriti da je zabluda nešto apstraktna i da s toga nije objekt prava, ali čovjek to jest, makar se on nepopravljivo varao. Čovjek ima dužnost i pravo slijediti svoju savjest i isto tako pravo da ovu njegovu neovisnost svi drugi poštuju.

Najbolji put da se izbjegne nesporazum je ljubav prema istini i ljubav prema bližnjemu, tj. osobi. Kad se ove dvije ljubavi združe one su u stanju ujediniti ljude i stvoriti divan sklad. Sva je poteškoća u tome: kako skladno povezati dvije težnje, dati svakoj svoje mjesto i svoju važnost a da se pri tom ne zaniječe jedna u korist druge.

Čeznja za istinom bez ljubavi postaje nesnošljiva i odvratna. Ljubav je bez istine slijepa i ne može trajati. Jedan istaknuti protestantski pisac kaže (pretpostavljajući kršćansku nauku o istočnom grijehu) da je jedna od najkobnijih posljedica istočnog grijeha upravo sposobnost čovjeka da može rastaviti istinu od ljubavi.

Ostaje nam dakle, da uvijek sve više i više nastojimo novo ispravljati ovaj tragični nered koji postoji u našoj naravi.

SVETI GRAD

(4. nedjelja korizme)

»Veseli se Jeruzaleme! Okupite se svi koji ga ljubite! Radujte se u veselju koji ste bili žalosni! Kličite od radosti i nasitite se od obilja vaše utjehe« (Ulaz).

Kakve li radosne pjesme usred korizmene ozbiljnosti! Crkva je ukrašena. Ugodno iznenađuje cvijeće koga zadugo nije bilo u kući Božjoj a ozbiljna ljubičasta boja misnog odijela ublažena je ljupkom ružičastom — to su isti znakovi blizine velikih misterija kao i na nedjelju »Radujte se«. Od prvih zvukova Ulazne pjesme prolazi kroz današnju liturgiju neki proljetni sjaj. Tekst pjesme nema dovoljno riječi da izrazi ushićenje a gotovo još veselije zvuči melodija. Tko je jednom čuo ovaj »VESELI SE« ne može ga zaboraviti a komu su nešto više poznate naše liturgijske pjesme on zna i zašto je to tako. A što nas posebno u ovoj Ulaznoj pjesmi u srce dira je uskrsno veselje njezinih prvih zvukova koji se na uskrsnom bdjenju

ponavljaju kao završni motiv prvog Aleluja. To je veselje slično veselju otkupljenog čovjeka koji zaplakan jedva može vjerovati u stvarnost svoga spasenja — tako ga neočekivano zahvaća u bijedi njegovih grijeha i poninženju njegove pokore. Već kod »DANAS« Božićnog bdjenja na to smo gledali. I ako je to »DANAS« bilo cvjetanje, to nam s »VESELI SE« pada u naručaj prvi rani plod uskrsnog spasenja koji nam je od tada sazrio i mi osjećamo da božićno »DANAS« ne bi ništa značilo bez uskrsnog »VESELI SE« koje ga upotpunjuje.

S ovim »VESELI SE« već danas nam sjaji blistavilo uskrsnuća i u tom jednom izrazu sakupljen je sav čar ove uskrsne predigre. Iz pjesama i iz čitanja iskrsava blještavi Jeruzalem, Sion. Jeruzalemu je upravljen poziv. Jeruzalem je svjetli razlog veselja! Jeruzalem, sveti grad!

Mi smo na putu kroz korizmenu pustinju. U molitvi i postu činimo pokoru za svoje grijeha. Crkva se čisti i pripravlja za blagdan Pashe svoga Gospodina. Poput pripravnika na krštenje i pokornika starih vremena ide Crkva zajedno sa svojom djecom ususret pravoj obnovi i uskrsnuću u Kristu. Tihi put u postu i molitvi za nju je simbol cijelog zemaljskog putovanja. Danas na polovini puta pozivlje je Gospodin da prestane s mučnom pokorom i čišćenjem i da podigne pogled prema istoku. On čini da Crkvi koja putuje zasja rumenilo obećanja. Za časak kupa ona izmoreni pogled u novom svjetlu i promatra cilj dugog, mučnog putovanja: sveti grad Jeruzalem koji je simbol blizog uskrsnog veselja, obećanje svršetka i blaženstvo prekrobnog života. — —

O židovskom Jeruzalemu pjevao je Izaija pjesmu koja nas uvodi u današnju Misu: »Veseli se, Jeruzaleme!« Ali taj se Jeruzalem iznevjerio Gospodinu i zaboravio da je on izabrani grad. Svjetlo je došlo, a Jeruzalem je ostao u tami. Radost je došla, a Jeruzalem je ostao u žalosti. Gospodin je došao u svoj grad, a kći ga Sionska nije upoznala. Okovima zakonskih propisa sputali su farizeji sveti grad. Krist je došao da donese slobodu ljubavi, ali Jeruzalem je radije pristao da ga ljudi zarobe, nego da ga Bog oslobodi. Kći Sionska je postala ropkinjom koja robuje sa svojom djecom (Posl.) što su razapela onoga koji ih je htio otkupiti za Božje posinaštvo (Posl.). Stoga je na nevjerni grad došla Božja srdžba i on je poput Agare, Abrahamove sluškinje, odgurnut ispred Gospodnjeg lica. Grad je postao pustinjom i nijedno njegovo dijete ne može biti baštinik s Kristom, sinom obećanja.

Ali Bog koji po svojoj volji izabire i odbacuje izabrao je novi Jeruzalem za svoj sveti grad i za prebivalište svoje ljubavi na zemlji. Svoju ljubav prelio je on na izabrane i predao ih kao dar ljubljenom Sinu poslije čega je On večernju žrtvu križa primio za otkupljenje svijeta. To je uistinu sveti i jedini Jeruzalem: Kći Božja i Zaručnica njegovu Sina. Odvijek je u zamisli Božje ljubavi bila slika ovoga grada: »... ONAJ JERUZALEM ŠTO JE GORE...« (Posl.). Odozgo »s neba, od Boga« gleda pisac Otkrivenja »sveti grad Novi Jeruzalem gdje silazi kao zaručnica koja se ukasila za zaručnika svoga« (Otkr 21,2). Odozgo dolazi on kao slobodna kći Božja. On je »slobodan« od rođenja, pretstavljen u Sari, Abrahamovoj ženi, koja je rodila sina i baštinika obećanja.

Grad-Zaručnica se pokazala ovom svijetu kad se Sin Božji rodio kao čovjek. Na kvatrenu adventsku srijedu pokazuje nam se kao »kuća na gori«, sazidana na Kristu, pećini za stan narodima svijeta. Na blagdan Bogojavljenja gledali smo je kako se blista u sjaju nove zvijezde koja je zemaljskim kraljevima pokazala put k velikoj majci naroda — k Sionu. Gledali smo je kao kraljevsku zaručnicu uz Gospodara svijeta, zaručnicu koja je izišla iz Jordana očišćena u vodi koja je unaprijed označavala drugo krštenje u krvi i duhu. Blistava i lijepa izišla je iz kupelji Kristova boka i zaručila se s njim posvećenjem u svetoj svadbi. Iza toga smo uvijek iznova gledali njezinu sliku: nedavno na nedjelju preobraženja kad se ona za tren pokazala uz svog nebeskog Zaručnika u slavlju svog budućeg bivovanja i u simboličnim likovima zadnje nedjelje u kojima smo je prepoznali kao »uljem radosti« pomazanu i »životvornom vodom« opranu.

Ona je ta koja danas iskrsava pred nama kao »Jeruzalem odozgo«, novi grad Božji na nebu i na zemlji — grad i zaručnica Krista proslavljenog Gospoda. Svaka je stijenjena blistava, oprana njegovom krvlju, živi njegovom snagom. Grad je sazidan iz Kristova tijela i života kao što je u početku Gospodin Bog iz rebra što ga je uzeo Adamu stvorio ženu, Adamovu zaručnicu. »Krist je drugi Adam a rebro Kristovo je život Crkve« (Ambrozije). Snagom Kristovom živi grad, Kristova zaručnica. Ona je jedno tijelo i ljubi Krista Graditelja i život svoga tijela. Kao ljubljena žena, kao zaručnica i majka stoji ona uz Gospodina: »Ona je Eva, majka svih živih« (Ambrozije). Rođeni iz njegove krvi oni su slobodni sinovi Božji, novi nebeski rod. Bili su robovi, djeca zemaljskog Jeruzalema. Krist

ih je otkupio i preporodio kao svoju braću i Očevu djecu. U ljubavi ih dariva slobodnoj majci i čini da stanuju u njezinu gradu, on, njezin Otkupitelj, Spasitelj njezina tijela.

To je Grad-Zaručnica koja nam se sve jasnije pokazuje u liturgijskom svetkovanju. Danas je pred nama kao Kristova Crkva, zajednica otkupljenih. Eklesia, pozvana iz naroda. Jeruzalem, naša mati! Mi smo njezina djeca, živo kamenje Grada-Zaručnice. Patnje ovoga vremena još će nas klesati i dotjerivati. Svaka se stijena mora glatko i ravno uzidati u nebesku građevinu da se ova na koncu vremena može pokazati u svečanom izgledu. Veličanstvena kao što je bila i kao što će biti živi ona već sada u Božjem Logosu. Veličanstvena u slavi svršetka vremena stoji ona i nama danas pred očima našega duha: »Gledaj ženu, majku svih, gledaj duhovni dom, gledaj grad koji vječno živi jer ne pozna smrti!« (Ambrozije). Djeca Sionska su prepuna utjehe i dovikuju jedni drugima »Veseli se, Jeruzaleme« jer svi su oni Jeruzalem, Crkva. Svaki krštenik je živa sveta stijena u svetom, slobodnom gradu. Oni su radosni jer im je na krštenju kazano: »Idemo u kuću Gospodnju« (Psalam današnje Mise).

Tko je u Gospodnjem gradu taj živi u Bogu i diše slobodno; s njega je dignuto Kainovo prokletstvo. Zaštićen je i slobodan koji stanuje u Sionu jer je »grad naše snage Sion, Spasitelj mu je postavljen kao zid i predziđe« (Iz 26,1). Bog i grad su jedno. »Ne će se pokolebati dovijeka tko prebiva u Jeruzalemu. Kao što gore okružuju Jeruzalem tako okružuje Gospodin narod svoj odsada i dovijeka« (Zavlaka). »Jeruzaleme, dobro zidani grade, u tebi je sve čvrsto povezano« (Prič.).

»Neka bude mir u utverdama tvojim i obilje u tvojim kula-
ma« (Na step.). Bog je snaga i punoća grada. Svetom hranom koje ne može nestati hrane se svi koji u gradu stanuju. Unutar gradskih zidina nalazi se polje koje rađa stostrukim plodom: po Kristu čudesno pretvorenim kruhom. U misnom Evandjelju hrana je obećana po čudu umnoženja kruha. Krist je kruh svojima, kruh koji se ne oduzima. Po njemu je grad postao nji-
vovom što daje hranu. U tom gradu nitko ne gladuje. Makar u ovom vremenu i umro od gladi, tijelo njegova uskrsnuća živjet će od besmrtnog kruha. »Hvalite Gospodina: on je dobar!... Što god hoće to čini na nebu i na zemlji« (Prik.) pjeva Prikazna pjesma promatrajući to čudo a kao Prikazna pjesma ona je ujedno zavjet Gospodinu i njegovu gradu, zavjet

u kojem je izražena čvrsta volja: ugraditi se i povećati snagu i ljepotu grada.

Grad prepun hrane nije nikakva buduća slika. Gozba se sprema svakog dana. Danas, baš ovog časa smo mi pozvani. Usred grada je podignut stol i Gospodin dijeli hranu — to je on sam. U radosti gozbe, zahvaćeni i okrijepljeni utjehom milosti odahnjujemo od velike žalosti u koju nas je bacilo naše grešno vladanje. Dobar je Bog! Na polovici puta nas jača slikom grada i svojim svetim stolom da postojano koracamo putem boli sve dok nas grad zauvijek ne primi na svoja vrata. Žalosti više nema. Kruh pomirenja počiva kao žrtva na oltaru: to je gozba i hrana za izabrane sionske građane. »Tamo se penju plemena, plemena Gospodnja da slave ime Gospodnje« (Prič.). Danas kad dolazimo on je kruh za utaženje gladi ali u vječnosti će pogled na nj osvježivati sve građane nebeskog grada.

Promatranjem ovih slika koje u misteriju postaju stvarnost u nama bubri eshatološka čežnja. Mi smo na putu k vječnom Uskrsu, k nebeskom Jeruzalemu. Njegov sjaj počiva već u misnim pjesmama. Jeruzalem više nije daleko. Vjerna nada daje polet koracima i baš danas ona je sigurnija nego ikada. Pred vratima je Muka Gospodinova, svetkovanje njegove smrti i uskrsnuća. Sad on u svojoj krvi zida grad.

A mi? Mi kličemo i molimo: »Dođi Gospodine Isuse, usavrši ovu Ženu, sazidaj ovaj grad! A neka dođe i tvoj Sluga jer ja vjerujem tebi koji govoriš: „On će mi sazidati grad”« (Ambrozije). Zovemo Boga i očekujemo slugu Gospodnjega, trpećeg i umirućeg Graditelja grada. Mi, njegovom krvlju otkupljene i očišćene stijene uzidavamo se po poslušnosti, ljubavi i predanju u taj grad i puni smo radosti. Ta mi više nismo na putu. MI SMO U GRADU. Danas ili sutra pasti će granica vremena i mi ćemo s ljubljenim gradom ući u nebesku stvarnost. Narodi, kraljevstva i gradovi propadaju — sveti Božji grad ostaje dovijeka. »Evo stana Božjeg među ljudima i on će stanovati s njima!... Smrti više ne će biti; ne će više biti ni tuge, ni jauka, ni boli jer ovo prijašnje prođe... Gradu ne treba sunca ni mjeseca da svjetle u njemu, jer ga je rasvijetlila slava Božja, a Janje mu je svjetiljka« (Otkr 21, 3, 4, 23).

EMILIJANA LOEHR